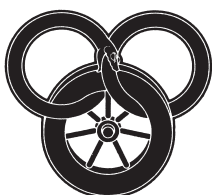

Proloog

Sintels op droog gras

De zon klom naar het hoogste punt en wierp de langgerekte schaduwen van Galad en zijn drie gewapende begeleiders voor hen uit. Ze draafden over een weg die dwars door het bos liep, dichtbegroeid met eiken en lederbladbomen, dennen en bittergom, de meeste rood gekleurd door lente-uitlopers. Hij probeerde zijn gedachten leeg en kalm te houden, maar hij werd steeds afgeleid door kleine dingetjes. Het was stil; alleen het geluid van hun paardenhoeven was te horen. Er zongen geen vogels op de takken en er klonken geen eekhoorngeluiden. Het was te rustig voor de tijd van het jaar, alsof het bos zijn adem inhield. Dit was ooit een belangrijke handelsroute geweest, lang voordat Amadicia en Tarabon ontstonden, en af en toe werd de harde ondergrond van gelige klei onderbroken door stukjes oude bestrating. Het enige teken van mensen dat ze zagen, was een enkele boerenkar ver voor hen, getrokken door een zwoegende os. De handel had zich ver naar het noorden verplaatst, er waren steeds minder boerderijen en dorpjes in de regio, en de fabelachtige verloren mijnen van Aelgar bleven verloren in de bergketens die slechts een paar span naar het zuiden begonnen. In die richting pakten zich wolken samen die tegen de middag regen beloofden als ze zo langzaam vooruitgang bleven boeken. Een roodvleugelhavik vloog heen en weer langs de bomen, op jacht langs de buitenranden van het woud. Net als hijzelf op jacht was. Maar in het hart, niet langs de buitenranden.

Het landhuis dat de Seanchanen aan Emon Valda hadden gegeven

kwam in zicht en hij hield zijn rijdier in, wensend dat hij een helmgesp had, zodat hij kon doen alsof hij die moest aantrekken. In plaats daarvan maakte hij zijn zwaardriem opnieuw vast en deed alsof die hem had dwarsgezeten. Het had geen zin gehad om een wapenrusting te dragen. Als het vanochtend zo ging als hij hoopte, zou hij toch de borstplaat en maliën hebben moeten afdoen. En als het verkeerd ging, zou een wapenrusting hem weinig meer bescherming hebben geboden dan zijn witte mantel.

Het landhuis was een voormalig buitenverblijf van de koning van Amadicia, een enorm gebouw met een blauw dak dat werd ondersteund door roodgeverfde balkons. Het was in feite een houten paleis met houten spitsen aan de hoeken, op een stenen fundering die leek op een lage, steile heuvel. De bijgebouwen, stallen en schuren, de huisjes van arbeiders en werkplaatsen van handwerkslieden, waren allemaal gebouwd op de grote open plek rond het hoofdgebouw. Dankzij het rood met blauwe verfwerk waren ze bijna even fraai om te zien als het hoofdgebouw. Er liep een handjevol mannen en vrouwen tussendoor, op deze afstand nog kleine figuurtjes, en er speelden kinderen onder het toeziend oog van hun ouders. Het was een toonbeeld van een normale wereld waarin niets normaal was. Zijn begeleiders zaten te paard met hun gepoetste helmen en borstplaten en keken hem uitdrukkeloos aan. Hun paarden stampden ongeduldig; ze waren nog lang niet moe van het korte ritje vanaf het kamp.

‘Ik begrijp het als je je bedacht hebt, Damodred,’ zei Trom na een tijdje. ‘Het is een harde beschuldiging, bitter als gal, maar...’

‘Ik heb me niet bedacht,’ onderbrak Galad hem. Zijn bedoelingen waren sinds gisteren niet veranderd. Hij was echter wel dankbaar. Trom had hem de gelegenheid geboden die hij nodig had. Ze waren gewoon naast hem verschenen toen hij vanmorgen vertrok, en waren zonder een woord te zeggen meegereden. Het had ook niet het juiste tijdstip geleken voor woorden. ‘Maar jullie drie dan? Jullie nemen een risico als jullie met me meegaan. Een risico dat jullie niet hoeven te nemen. Hoe de dag ook gaat, het kan tegen jullie werken. Dit zijn mijn zaken, en ik geef jullie toestemming om je met je eigen zaken bezig te houden.’ Hij had het minder stijfjes willen zeggen, maar kon vanochtend de juiste woorden niet vinden of zijn stembanden ontspannen.

De stevige man schudde zijn hoofd. ‘De wet is de wet. En ik kan maar net zo goed gebruikmaken van mijn nieuwe rang.’ De drie gouden, stervormige kapiteinsknopen waren onder de zonnekrans op de borst van zijn witte mantel aangebracht. Er waren meer dan slechts

een paar mannen overleden bij Jeramel, onder wie drie kapiteinheren. Ze hadden toen tegen de Seanchanen gevochten en waren niet hun bondgenoten geweest.

‘Ik heb duistere dingen gedaan in dienst van het Licht,’ zei Byar met zijn magere gezicht grimmig, en zijn diepliggende ogen glinsterden alsof hij zich persoonlijk beledigd voelde. ‘Duister als een maanloze middernacht, en waarschijnlijk zal ik dat nog wel vaker doen, maar sommige dingen zijn te duister om toe te staan.’ Hij keek alsof hij wilde spugen.

‘Dat klopt,’ mompelde de jonge Dain Bornhald, en wreef met een gehandschoende hand over zijn mond. Galad beschouwde hem altijd als een jongeman, hoewel Bornhald maar een paar jaar jonger was dan hij. Dains ogen waren bloeddorlopen; hij had gisteravond weer aan de brandewijn gezeten. ‘Als je iets verkeerd hebt gedaan, zelfs in dienst van het Licht, dan moet je doen wat juist is om het in evenwicht te brengen.’ Byar gromde zuur. Dat was waarschijnlijk niet wat hij bedoeld had.

‘Goed dan,’ zei Galad, ‘maar ik neem het niemand kwalijk als hij zich terug wil trekken. Wat ik hier moet doen, is alleen mijn zaak.’ Maar toch, toen hij zijn vosruin aanspoorde tot een draf, was hij blij dat ze achter hem aan galoppeerden en vervolgens naast hem kwamen rijden, met hun witte mantels wapperend achter hen aan. Hij zou natuurlijk ook alleen zijn gegaan, maar misschien zou hun aanwezigheid ervoor zorgen dat hij niet meteen in hechtenis werd genomen en opgehangen. Niet dat hij verwachtte dit te zullen overleven. Wat gebeuren moest, moest gebeuren, wat de prijs ook was.

De paardenhoeven kletterden luid op de stenen helling naar het landhuis, zodat iedereen op het grote binnenplein zich omdraaide en naar hen keek toen ze binnenreden. Er waren vijftig Kinderen in glanzende wapenrusting en kegelvormige helmen, de meeste te paard, terwijl ineengedoken Amadiciaanse verzorgers in donkere mantels de rijdieren van de andere vasthielden. De binnenbalkons waren verlaten, op enkele bedienden na die naar hen keken terwijl ze deden alsof ze aan het vegen waren. Zes Ondervragers, grote mannen met de rode herdersstaf rechtopstaand achter de zonnekrans op hun mantels, stonden dicht om Rhadam Asunawa heen als een lijfwacht, uit de buurt bij de anderen.

De Hand van het Licht stond altijd een stukje uit de buurt, een keuze die de goedkeuring had van de andere Kinderen. De grijsharige Asunawa met zijn gekwelde gezicht, naast wie Byar er mollig uitzag, was het enige Kind zonder wapenrusting. Zijn sneeuwkleurige mantel was

enkel voorzien van de scharlakenrode staf, wat nog een andere manier was om zich te onderscheiden. Galad keek slechts in het voorbijgaan naar wie er allemaal aanwezig waren, en had alleen oog voor één man op het plein. Asunawa was er misschien op de een of andere manier bij betrokken – dat bleef hem onduidelijk – maar alleen de kapiteinheer-gebieder kon de Groot-Inquisiteur rekenschap laten afleggen.

Emon Valda was geen grote man, maar aan zijn donkere, harde gezicht te zien verwachtte hij niet anders dan dat hij gehoorzaamd werd. Dat was wel het minste wat hij verwachtte. Hij stond wijsbeens, met zijn hoofd geheven, en straalde overwicht uit. Hij droeg de wit met gouden tabberd van kapiteinheer-gebieder over zijn vergulde borst- en rugplaten, een zijden tabberd die rijker was geborduurd dan enige mantel die Pedron Nial ooit had gedragen. Zijn witte mantel, met de zonnekrans in gouddraad op beide zijden van de borst aangebracht, was ook van zijde, evenals zijn met goud geborduurde witte overjas. De helm onder zijn arm was verguld en op de voorhoofdplaat voorzien van de zonnekrans. Een zware gouden ring aan zijn linkerhand, over zijn stalen handschoen, droeg een grote gele saffier die was geslepen in de vorm van een zon. Nog een teken van de gunst van de Seanchanen.

Valda fronste lichtjes zijn wenkbrauwen terwijl Galad en zijn begeleiders afstegen en hem met hun armen over hun borst een saluut brachten. Van alle kanten kwamen verzorgers aanrennen om hun leidsels over te nemen.

‘Waarom ben je niet onderweg naar Nassad, Trom?’ Er klonk afkeuring in Valda’s stem. ‘De andere kapiteinheren zijn nu vast al halverwege.’

Hij kwam zelf altijd te laat wanneer hij een ontmoeting had met de Seanchanen, misschien om te laten merken dat de Kinderen nog een greintje onafhankelijkheid bezaten. Het was een verrassing om te zien dat hij al klaarstond om te vertrekken; dit moest wel een heel belangrijke ontmoeting zijn. Desondanks zorgde hij er wel altijd voor dat de andere hooggeplaatste officieren op tijd kwamen, zelfs al moesten ze daarvoor voor zonsopgang vertrekken. Blijkbaar was het beter om hun nieuwe meesters niet te zeer uit te dagen. De Seanchanen vertrouwden de Kinderen niet.

Trom liet niets blijken van onzekerheid, wat had gekund bij een man die zijn huidige rang nauwelijks een maand had. ‘Een dringende zaak, mijn kapiteinheer-gebieder,’ zei hij glad. Hij maakte een zeer correcte buiging, geen haar dieper of minder diep dan de voorschriften ver-

eisten. ‘Een Kind onder mijn bevel beschuldigt een van de andere Kinderen ervan dat hij een vrouwelijk familielid van hem heeft misbruikt. Hij eist het recht op van een Geding onder het Licht, dat volgens de wet door u moet worden goedgekeurd of geweigerd.’

‘Een vreemd verzoek, mijn zoon,’ zei Asunawa voordat Valda kon spreken, terwijl hij vragend zijn hoofd schuin hield boven zijn ineengeslagen handen. Zelfs de stem van de Groot-Inquisiteur klonk droevig, alsof hij zich gekwetst voelde door Troms onwetendheid. Zijn ogen leken op donkere, hete kooltjes in een kolenbrander. ‘Het is meestal de beschuldigde die verzoekt om het oordeel aan de zwaarden over te laten, en ik geloof dat zoiets meestal gebeurt als hij weet dat het bewijs hem zal veroordelen. Hoe dan ook, een Geding onder het Licht is al bijna vierhonderd jaar niet meer gehouden. Geef me de naam van de beschuldigde, dan zal ik de zaak in stilte afhandelen.’ Zijn stem klonk kil als een zonloze grot in de winter, hoewel zijn ogen fonkelden.

‘We zijn onder vreemdelingen, en we kunnen hun niet laten weten dat een van de Kinderen tot zoiets in staat is.’

‘Het verzoek was aan mij gericht, Asunawa,’ snauwde Valda. In zijn blik lag bijna onverholen haat. Misschien ergerde hij zich enkel omdat de andere man hem had onderbroken. Hij gooide een kant van zijn mantel over zijn schouder en onthulde een zwaard met een geringde schacht, legde zijn hand op het lange gevest en richtte zich op. Valda hield van grootse gebaren en verhief zijn stem, zodat zelfs de mensen binnen hem waarschijnlijk konden horen. Als hij sprak, leek het meer op declameren.

‘Ik vind dat veel van onze oude gebruiken moeten worden hersteld, en dat de wet nog steeds van kracht is. Hij zal altijd van kracht blijven, zoals ooit geschreven. Het Licht biedt gerechtigheid omdat het Licht gerechtigheid is. Laat je man weten dat hij zijn uitdaging mag overbrengen, Trom, en dat hij degene die hij beschuldigt met het zwaard tegemoet mag treden. Als die ander weigert, verklaar ik dat hij daarmee schuld bekent en dat hij ter plekke zal worden opgehangen. Zijn bezittingen en rangen vallen dan toe aan zijn aanklager, zoals de wet zegt. Ik heb gesproken.’ Hij wierp bij dat laatste nog een boze blik op de Groot-Inquisiteur. Misschien haatte hij hem inderdaad.

Trom boog eenmaal formeel. ‘U hebt hem zelf al op de hoogte gesteld, mijn kapiteinheer-gebieder. Damodred?’

Galad had het koud. Het was niet de kou van angst, maar van leegte. Toen Dain hem in een dronken bui vertelde over de geruchten die

hem ter ore waren gekomen, en Byar met tegenzin bevestigde dat het meer waren dan enkel geruchten, was Galad vervuld geweest van woede, een beenderverzegend vuur waar hij bijna gek van werd. Hij was er zeker van geweest dat zijn hoofd zou ontploffen, als zijn hart dat niet eerst deed. Nu voelde hij zich als ijs, ontdaan van elke emotie. Hij boog ook formeel. Veel van wat hij moest zeggen stond vast in de wet, maar hij koos zijn andere woorden zorgvuldig, om zijn gekoesterde herinnering zo veel mogelijk de schande te besparen.

‘Emon Valda, Kind van het Licht, ik roep u op tot een Geding onder het Licht voor wederrechtelijke aanranding van en moord op Morgase Trakand, koningin van Andor.’ Niemand had kunnen bevestigen of de vrouw die hij als zijn moeder beschouwde dood was, maar het moest wel zo zijn. Twaalf mannen waren er zeker van dat ze was verdwenen uit de Burcht van het Licht voordat die in handen viel van de Seanchanen, en velen verklaarden dat ze niet vrij was geweest om uit eigen wil te vertrekken.

Valda leek niet te schrikken van de beschuldiging. Misschien was zijn glimlach bedoeld om aan te geven dat het hem speet dat Galad een dergelijke dwaze bewering uitte, maar er was ook iets van minachting in te zien. Hij deed zijn mond open, maar weer was Asunawa hem voor.

‘Dit is belachelijk,’ zei Asunawa, en klonk eerder bedroefd dan boos. ‘Neem die stommeling in hechtenis. Hij maakt vast deel uit van een plan van de Duistervrienden om de naam van de Kinderen te besmeuren. En daar zullen we dan wel achter komen.’ Hij wenkte, en twee grote Ondervragers zetten een stap in Galads richting, een van hen met een wrede grijns en de ander met een nietszeggende uitdrukking op zijn gezicht, als een arbeider aan het werk. Het was echter maar één stap. Overal rond het binnenplein klonk een zacht, schuierend geluid terwijl de Kinderen hun zwaarden lossen in de schede legden. Minstens twaalf mannen trokken hun zwaard helemaal en lieten het naast zich hangen. De Amadiciaanse verzorgers doken ineen en probeerden zich onzichtbaar te maken. Als ze hadden gedurfd, zouden ze ervandoor zijn gegaan. Asunawa staarde om zich heen terwijl zijn dikke wenkbrauwen ongelovig omhoogkropen, en hij greep zijn mantel in zijn vuisten vast. Vreemd genoeg leek zelfs Valda geschrokken te zijn. Hij had toch zeker niet verwacht dat de Kinderen nu iemand in hechtenis zouden nemen, niet na wat hij zojuist had verklaard? Als dat wel zo was, herstelde hij zich snel.

‘Je ziet het, Asunawa,’ zei hij bijna vrolijk. ‘De Kinderen volgen mijn

bevelen op, en de wet, niet de grillen van een Ondervrager.’ Hij hield zijn helm opzij, met de bedoeling dat iemand hem zou aanpakken. ‘Ik ontken je bespottelijke beschuldiging, jonge Galad, en kaats je smerige leugen naar je terug. Want het is een leugen. Of je bent op zijn minst in een kwaadaardig gerucht getrapt van de Duistervrienden of anderen die de Kinderen kwaad toewensen. Hoe dan ook, je hebt me op een zeer lage manier besmeurd, dus aanvaard ik je uitdaging tot een Geding onder het Licht. En ik zal je daarbij doden.’ Dat paste nauwelijks in het ritueel, maar hij had de beschuldiging ontkend en de uitdaging aangenomen; het was genoeg.

Valda beseftte dat hij zijn helm nog steeds in zijn uitgestoken hand hield en keek fronsend naar een van de Kinderen, een slanke Saldeaan die Kashgar heette, totdat de man naar voren stapte en de helm aanpakte.

Kashgar was slechts een seriant, bijna jongensachtig ondanks een grote haakneus en een dikke snor die leek op een stel omgekeerde hoorns, maar hij bewoog zich met duidelijke tegenzin. Valda’s stem klonk dieper en zuur toen hij zijn zwaardriem afdeed en die ook naar de man uitstak.

‘Pas er goed op, Kashgar. Het is een Reigerzwaard.’ Hij maakte zijn zijden mantel los en liet hem op de plaveistenen vallen, gevolgd door zijn tabberd, en bracht zijn handen naar de gespen van zijn wapenrusting. Hij leek niet te willen zien dat anderen hem liever niet hielpen.

Zijn gezicht stond vrij kalm, maar zijn boze ogen beloofden vergelding, en niet alleen aan Galad. ‘Je zuster wil Aes Sedai worden, heb ik begrepen, Damodred. Misschien begrijp ik wel waar dat vandaan komt. Ooit zou ik jouw dood hebben betreurd, maar niet vandaag. Misschien stuur ik je hoofd wel naar de Witte Toren, zodat de heksen kunnen zien waar hun plannen toe leiden.’

Dains gezicht stond bezorgd toen hij Galads mantel en zwaardriem aanpakte, en hij schuifelde alsof hij niet zeker wist of hij hier wel goed aan deed. Nou, hij had zijn kans gehad, en het was nu te laat om nog van gedachten te veranderen. Byar legde een gehandschoende hand op Galads schouder en boog zich naar hem toe.

‘Hij haalt graag uit naar je armen en benen,’ zei hij zachtjes, terwijl hij over zijn schouder naar Valda keek. Te zien aan de manier waarop de man terugkeek, was er wrijving tussen hen. Al was het boze gezicht dat Valda nu trok niet veel anders dan zijn normale gezichtsuitdrukking. ‘Hij laat zijn tegenstander graag bloeden totdat die geen stap meer kan verzetten of zijn zwaard niet meer kan heffen, en dan slaat

hij toe. Hij is ook sneller dan een adder, maar hij zal het vaakst naar je linkerkant uithalen en dat ook van jou verwachten.'

Galad knikte. Veel rechtshandige mannen vonden het gemakkelijker om links toe te slaan, maar het leek een vreemde zwakte in een zwaardmeester. Garet Brin en Henre Haslin hadden hem laten oefenen met beide handen beurtelings het hoogst op het gevest, zodat hij daar zelf geen last van had. Vreemd was ook dat Valda vaak probeerde een gevecht te rekken. Galad had geleerd de zaak altijd zo snel en netjes mogelijk af te handelen.

'Mijn dank,' zei hij, en de man met de ingevallen wangen grimaste stug. Byar was verre van innemend, en zelf leek hij niemand te mogen behalve de jonge Bornhald. Van de drie die met hem mee waren gegaan, was Galad het meest verrast geweest over Byar, maar hij was er, en dat sierde hem.

Valda stond midden op het plein in zijn met goud bewerkte overjas en zijn vuisten op zijn heupen, en draaide langzaam rond. 'Iedereen achteruit naar de muren,' beval hij luid. Er klepperden hoefijzers over de plaveistenen toen de Kinderen en de verzorgers hem gehoorzaamden. Asunawa en zijn Ondervragers grepen de leidsels van hun rij-dieren, en het gezicht van de Groot-Inquisiteur stond kil en woedend. 'Houd het midden vrij. De jonge Damodred en ik zullen hier tegenover elkaar...'

'Vergeef me, mijn kapiteinheer-gebieder,' zei Trom met een lichte buiging, 'maar aangezien u deelneemt aan het Geding, kunt u geen arbiter zijn. Op de Groot-Inquisiteur na, die volgens de wet niet mag deelnemen, heb ik hier na u de hoogste rang, dus met uw welnemen...?'

Valda keek hem kwaad aan en beende toen naar Kashgar, waar hij met zijn armen over zijn borst gevouwen ging staan. Hij tikte opzichtig met zijn voet op de stenen, vol ongeduld.

Galad zuchtte. Als het hem vandaag tegenzat, en dat leek bijna zeker, zou zijn vriend de machtigste man van de Kinderen als vijand hebben. Dat zou waarschijnlijk ooit toch wel zijn gebeurd, maar nu zeker. 'Hou hen in de gaten,' zei hij tegen Bornhald, knikkend naar de Ondervragers op hun paarden in de buurt van de poort. Asunawa's ondergeschikten omringden hem nog steeds als lijfwachten, elk van hen met een hand op zijn zwaardgevest.

'Waarom? Zelfs Asunawa kan zich er nu niet in mengen. Dat zou tegen de wet zijn.'

Galad moest moeite doen om niet weer te zuchten. De jonge Dain was al veel langer een Kind dan hij, en zijn vader had zijn hele leven gediend, maar de man leek minder van de Kinderen te weten dan hij

zelf had geleerd. Voor Ondervragers gold wat zij zeiden als de wet. ‘Hou ze maar gewoon in de gaten.’

Trom stond midden op het plein met zijn ontblote zwaard boven zijn hoofd geheven, de kling parallel aan de grond. In tegenstelling tot Valda sprak hij de woorden precies zoals ze waren geschreven. ‘We zijn hier onder het Licht bijeengekomen om getuige te zijn van een Geding onder het Licht, een heilig recht van elk Kind van het Licht. Het Licht schijnt op de waarheid, en hier zal het Licht op de gerechtigheid schijnen. Laat niemand spreken, behalve zij die daartoe wetmatig het recht hebben, en laat iedereen die probeert zich hierin te mengen zonder dralen worden neergeslagen. Hier zal gerechtigheid worden gevonden onder het Licht, door een man die zijn leven waagt onder het Licht, door de kracht van zijn arm en de wil van het Licht. De strijders zullen elkaar ongewapend tegemoet treden op de plaats waar ik nu sta,’ vervolgde hij terwijl hij zijn zwaard omlaag bracht, ‘en onder vier ogen spreken, alleen voor hun oren bedoeld. Moge het Licht hen helpen de woorden te vinden om hier een einde aan te maken voordat er bloed wordt vergoten, want als ze dat niet doen, moet een van de Kinderen vandaag sterven en zal zijn naam worden geschrapd uit onze boekrollen en zal er gruwel worden uitgesproken over zijn herinnering. Onder het Licht, zo zal het zijn.’

Terwijl Trom naar de zijkant van het plein beende, liep Valda naar het midden in de loophouding die Kat steekt het plein over heette, een arrogant loopje. Hij wist dat er geen woorden waren waarmee bloedvergieten kon worden voorkomen. Voor hem was het gevecht al begonnen. Galad liep gewoon naar hem toe. Hij was bijna een kop groter dan Valda, maar de andere man gedroeg zich alsof hij de grootste was en zeker van de overwinning.

Zijn glimlach was er nu een van onverholen minachting. ‘Niks te zeggen, jongen? Geen wonder, aangezien je kop er over niet al te lange tijd wordt afgeslagen door een zwaardmeester. Ik wil dat je één ding heel goed weet voor ik je dood. Die meid was springlevend toen ik haar de laatste keer zag, en als ze nu dood is, dan vind ik dat spijtig.’ Zijn glimlach werd breder, zowel van humor als verachting. ‘Ze was het beste ritje dat ik ooit heb gehad, en ik hoop dat ik haar nog eens kan berijden.’

Er maakte zich een withete woede van Galad meester, maar het lukte hem zich van Valda af te wenden en weg te lopen. Hij voedde een denkbeeldige vlam met zijn woede, zoals zijn twee leermeesters hem hadden geleerd. Iemand die vocht in woede, stierf in woede. Tegen de tijd dat hij bij de jonge Dain Bornhald was aangekomen, had hij

iets bereikt wat Gareth en Henre eenheid noemden. Hij dreef rond in een leegte, trok zijn zwaard uit de schede die Bornhald voor hem op-hield, en de licht gekromde kling werd een deel van hem.

‘Wat zei hij?’ vroeg Dain. ‘Je trok even een heel bloeddorstig gezicht.’ Byar greep Dains arm. ‘Leid hem niet af,’ mompelde hij.

Galad was niet afgeleid. Hij hoorde elke kraak van zadelleer, elke galmende klap van een hoef op de plaveistenen. Hij hoorde tien voet verderop vliegen zoemen alsof ze bij zijn oor zaten. Hij kon hun vleu-gels bijna zien bewegen. Hij was een met de vliegen, met het plein, met de twee mannen. Ze waren allemaal een deel van hem, en hij kon niet door zichzelf worden afgeleid.

Valda wachtte tot hij zich omdraaide voordat hij zijn eigen wapen pakte aan de overkant van het plein. Hij maakte een flitsende bewe-ging, waarbij het zwaard bijna onzichtbaar snel draaide in zijn lin-kerhand, naar zijn rechterhand sprong en daarbij nog een razend-snelle draai in de lucht maakte. Toen hield hij het recht overeind voor zich in beide handen en liep vooruit, weer in Kat steekt het plein over.

Galad hief zijn eigen zwaard en liep naar hem toe, waarbij hij zonder nadenken een loophouding aannam die misschien werd beïnvloed door de toestand van zijn gedachten. Dit loopje werd Leegte ge-noemd, en alleen een geoefend oog zou zien dat hij niet gewoon liep. Alleen een geoefend oog zou zien dat hij met elke hartslag volkomen in evenwicht was. Valda had zijn Reigerzwaard niet verkregen als gunst. Vijf zwaardmeesters hadden zijn vaardigheden beoordeeld, en hem unaniem de titel gegeven. De stemming moest altijd unaniem zijn. De enige andere manier om een Reigerzwaard te verkrijgen, was door de eigenaar ervan in een eerlijk gevecht te verslaan, één op één. Valda was toen jonger geweest dan Galad nu was. Het maakte niet uit. Hij richtte zich niet op Valda’s dood. Hij richtte zich op niets. Maar hij wilde Valda dood hebben wanneer hij het zwaard weer moest wegsteken, en hij was bereid dat Reigerzwaard in zijn vlees op te vangen om dat doel te bereiken. Hij aanvaardde dat het mo-gelijk zover zou komen.

Valda verspilde geen tijd aan omtrekkende bewegingen. Zodra hij binnen bereik was, kwam bliksemsnel Laaghangende appel plukken op Galads hals af, alsof de man echt van plan was om meteen zijn hoofd af te hakken. Er waren verschillende reacties mogelijk, alle-maal tot instinct verworden door harde oefening, maar Byars waar-schuwingen dreven door zijn hoofd, en ook het feit dat Valda hem juist hiervoor had gewaarschuwd. Hem twee keer had gewaar-

schuwd. Zonder er bewust over na te denken, koos hij een andere manier, en stapte opzij en naar voren op het ogenblik dat Laaghangende appel plukken veranderde in Streling van de luipaard. Valda's ogen werden groot van verbazing toen hij Galads linkerdijs miste, en nog groter toen Galad met Scheiden van zijde een snee over zijn rechteronderarm maakte. Maar hij ging onmiddellijk verder met Opvliegende duif, zo snel dat Galad achteruit moest dansen voordat zijn zwaard te diep kon komen, en hij nauwelijks de aanval af kon slaan met Alkion vliegt om de vijver.

Ze dansten de vormen heen en weer en gleden in alle richtingen over de stenen. Hagedis tussen de doornen werd gerepareerd met Bliksems van de drietand. Blad in de wind sloeg Paling onder de leliebladeren af, en Twee springende hazen schakelde Honingvogel kust de honingroos uit.

Het ging soepel heen en weer als een demonstratie van de zwaardvormen. Galad probeerde aanval na aanval, maar Valda was zo snel als een adder. Dans van de woudfazant leverde Galad een ondiepe wond op zijn linkerschouder op, en Roodhavig grijpt een duif maakte nog een diepere in zijn linkerarm. Rivier van licht had hem zijn hele arm kunnen kosten als hij de uithaal niet had afgeslagen met een wanhopig snelle Regen in harde wind. Het ging heen en weer, hun zwaarden flitsten aanhoudend, de lucht was vervuld van het gekletter van staal op staal.

Hij wist niet hoe lang ze vochten. Er wás geen tijd, alleen het ogenblik. Het leek alsof hij en Valda zich onder water bewogen, hun bewegingen vertraagd door de kracht van de zee. Er verscheen zweet op Valda's gezicht, maar hij lachte zelfverzekerd en leek geen last te hebben van de snee op zijn onderarm, nog steeds zijn enige verwonding. Galad voelde het zweet ook over zijn eigen gezicht druipen en in zijn ogen prikken. En het bloed dat over zijn arm liep. Die verwondingen zouden hem uiteindelijk traag maken, of misschien was dat al gebeurd. Hij had er echter ook twee in zijn linkerdijs, en die waren ernstiger. Zijn voet was nat van het bloed en hij hinkte nu al een beetje, wat alleen maar erger zou worden. Als hij Valda wilde doden, moest hij opschieten.

Hij haalde met opzet een paar keer diep adem door zijn mond. Laat Valda maar denken dat hij moe werd. Zijn zwaard schoot uit in Draad door de naald, gericht op Valda's linkerschouder, maar niet zo snel als had gekund. De andere man pareerde eenvoudig met Opvliegende zwaluw en ging onmiddellijk door met Opspringende leeuw. Dat veroorzaakte een derde wond in Galads dijs; hij durfde

niet sneller te verdedigen dan aan te vallen.

Weer startte hij Draad door de naald richting Valda's schouder, en nog eens, en nog eens, en bleef diep ademen door zijn mond. Alleen het geluk voorkwam dat hij bij die slagenwisselingen nog meer verwondingen opliep. Of misschien scheen het Licht inderdaad op dit gevecht.

Valda's glimlach werd breder; de man dacht dat Galad de grens van zijn kracht had bereikt, dat hij lichamelijk en geestelijk uitgeput was. Terwijl Galad voor de vijfde keer, te langzaam, begon met Draad door de naald, begon het zwaard van de andere man bijna onverschillig aan Opvliegende zwaluw. Galad raapte alle snelheid samen die hem nog restte en wijzigde zijn slag, en raakte Valda net onder zijn ribben met Gerst oogsten.

Even leek het alsof de man niet in de gaten had dat hij gewond was. Hij zette een stap vooruit en begon aan een beweging die mogelijk was bedoeld als Vallende stenen. Toen werden zijn ogen groot en hij wankelde. Zijn zwaard viel uit zijn hand en kletterde op de plavei-stenen terwijl hij op zijn knieën zonk. Zijn handen gingen naar de gapende wond in zijn maag alsof hij zijn ingewanden binnen wilde houden. Zijn mond viel open, zijn glazige ogen waren op Galads gezicht gericht. Wat hij ook van plan was te zeggen, er kwam enkel bloed uit zijn mond. Hij viel voorover en lag stil.

Galad draaide snel met zijn kling om het bloed van de punt van zijn zwaard te schudden, en boog zich toen langzaam voorover om het schoon te vegen aan de witte overjas van Valda. De pijn die hij had genegeerd liet zich nu gelden. Zijn linkerschouder en -arm brandden; zijn dij leek in brand te staan. Het kostte hem moeite om weer rechtop te gaan staan. Misschien was hij meer uitgeput dan hij had gedacht. Hoelang hadden ze gevochten? Hij dacht dat hij tevreden zou zijn als hij zijn moeder had gewroken, maar hij voelde zich alleen maar leeg.

Valda's dood was niet genoeg. Niets zou ooit genoeg zijn, behalve een levende Morgase Trakand.

Plotseling werd hij zich bewust van een ritmisch geklap en keek hij op. Alle Kinderen stonden goedkeurend op hun gepantserde schouder te slaan. Allemaal. Behalve Asunawa en de Ondervragers. Zij waren nergens meer te zien.

Byar haastte zich naar hem toe met een leren buidel en duwde voorzichtig de scheuren in Galads mouw open. 'Die moeten gehecht worden,' mompelde hij, 'maar dat kan wachten.' Hij knielde naast Galad, pakte een rol verband uit zijn buidel en draaide dat om de wonden

in Galads dij. ‘Deze moeten ook gehecht worden, maar hiermee bloed je niet dood voordat dat geregeld is.’ Er kwamen anderen om hem heen staan, die hem gelukwensden, de mannen te voet vooraan, degenen die nog op hun paard zaten achteraan. Niemand keurde het lijk een blik waardig, behalve Kashgar, die Valda’s zwaard schoonveegde aan zijn al bebloede overjas voordat hij het wegstak.

‘Waar is Asunawa gebleven?’ vroeg Galad.

‘Hij vertrok zodra je Valda zijn dodelijke wond had toegebracht,’ antwoordde Dain onbehaaglijk. ‘Hij zal wel naar het kamp gaan om Ondervragers op te halen.’

‘Hij ging de andere kant op, richting de grens,’ zei iemand anders. Nassad lag net over de grens.

‘De kapiteinheren,’ zei Galad, en Trom knikte.

‘Geen van de Kinderen zou je door de Ondervragers laten arresteren voor wat hier is gebeurd, Damodred. Behalve als het een bevel van hun kapitein was. Sommigen van hen zouden dat bevel inderdaad geven, denk ik.’ Er klonk boos gemompel, mannen die zeiden dat ze zoiets niet zouden toestaan, maar Trom stak zijn handen op en maande hen tot stilte. ‘Jullie weten dat het waar is,’ zei hij luid. ‘Iets anders zou muijerij zijn.’ Het werd volledig stil. Er was nog nooit muijerij geweest onder de Kinderen. Mogelijk was niets er ooit zo dicht bij in de buurt gekomen als hun eigen eerdere vertoning. ‘Ik zal je vrijstelling van de Kinderen op schrift zetten, Galad. Er kan nog steeds iemand bevelen dat je in hechtenis moet worden genomen, maar dan zullen ze je eerst moeten vinden, en je hebt een goede voorsprong. Het zal een halve dag duren voordat Asunawa de andere kapiteinheren inhaalt, en hij kan nooit voor zonsondergang terug zijn.’

Galad schudde boos zijn hoofd. Trom had gelijk, maar het was verkeerd. Er was te veel verkeerd. ‘Schrijf je ook vrijstellingen voor deze mannen hier? Je weet dat Asunawa een manier zal vinden om hen ook te beschuldigen. Schrijf je ook vrijstellingen voor de Kinderen die de Seanchanen niet willen helpen ons land in te nemen uit naam van een man die al meer dan duizend jaar dood is?’ Verschillende Taraboners keken elkaar aan en knikten, en anderen deden hetzelfde, lang niet allemaal Amadicianen. ‘En de mannen die de Burcht van het Licht hebben verdedigd? Worden zij door een vrijstelling van hun ketenen bevrijd, en houden de Seanchanen dan op hen als beesten te laten werken?’ Er klonk meer nijdig gegrom; die gevangenen waren een gevoelig punt bij alle Kinderen.

Trom vouwde zijn armen voor zijn borst en keek hem aan alsof hij hem nog nooit eerder had gezien. ‘Wat zou jij dan doen?’

‘Laat de Kinderen op zoek gaan naar iemand, wie dan ook, die tegen de Seanchanen vecht en zich bij hem aansluiten. Zorg ervoor dat de Kinderen van het Licht in de Laatste Slag rijden, in plaats van de Seanchanen te helpen de Aiel op te jagen en ons land in te pikken,’ zei Galad.

‘Wie dan ook?’ vroeg een Cairhienin genaamd Doirellin met zijn hoge stem. Niemand maakte ooit grappen over Doirellins stem. Hoewel hij klein van stuk was, was hij bijna even breed als hij lang was, en hij had nauwelijks een grammetje vet. Hij kon tussen al zijn vingers walnoten stoppen en die dan kraken door een vuist te maken. ‘Dus ook Aes Sedai.’

‘Als je bij Tarmon Gai’don wilt zijn, dan zul je naast de Aes Sedai moeten vechten,’ zei Galad zachtjes. De jonge Bornhald grimaste afkerig, en hij was niet de enige. Byar kwam bijna overeind voordat hij weer verderging met het verbinden van Galads wonden. Maar niemand sprak hem tegen. Doirellin knikte langzaam, alsof hij er nog nooit eerder over had nagedacht.

‘Ik heb niet meer op met die heksen dan enige andere man,’ zei Byar uiteindelijk, zonder zijn blik van zijn taken af te wenden. Er kwam al tijdens het omzwachtelen bloed door het verband heen. ‘Maar de Voorschriften zeggen dat als je tegen de raaf wilt vechten, je een verbond moet sluiten met de slang tot de strijd voorbij is.’ De mannen knikten. De raaf stond voor de Schaduw, maar iedereen wist dat het ook het keizerlijke zegel van Seanchan was.

‘Ik vecht wel naast de heksen,’ zei een lange Taraboner, ‘of zelfs naast die Asha’man over wie we steeds horen, als zij tegen de Seanchanen strijden. Of bij de Laatste Slag. En ik vecht met elke man die zegt dat ik het verkeerd heb.’ Hij keek alsof hij zijn woorden meteen in daden wilde omzetten.

‘Het lijkt erop dat de zaken zich ontwikkelen zoals u wenst, mijn kapiteinheer-gebieder,’ zei Trom, en hij maakte een veel diepere buiging dan hij voor Valda had gedaan. ‘Tot op zekere hoogte, tenminste. Wie kan zeggen wat het volgende uur zal brengen, laat staan de dag van morgen?’

Galad verbaasde zichzelf door te lachen. Sinds gisteren was hij ervan overtuigd geweest dat hij nooit meer zou lachen. ‘Dat is een slechte grap, Trom.’

‘Zo staat het in de wet. En Valda heeft zijn verklaring gedaan. Bovendien had jij de moed te zeggen wat velen hebben gedacht maar niet uitspraken, ook ikzelf. Jouw plan is beter voor de Kinderen dan enig ander plan dat ik heb gehoord sinds Pedron Nial stierf.’

‘Toch is het een slechte grap.’ Wat de wet ook zei, dat deel was altijd genegeerd sinds het einde van de Oorlog van de Honderd Jaren.

‘We zullen zien wat de Kinderen zeggen,’ antwoordde Trom met een brede grijns, ‘als je ze vraagt ons te volgen naar Tarmon Gai’don om naast de heksen te vechten.’

De mannen begonnen zich weer op de schouders te slaan, nog harder dan na zijn overwinning. Eerst waren het er maar een paar, toen gingen er steeds meer meedoen, totdat iedereen, ook Trom, zijn goedkeuring liet blijken. Iedereen, behalve Kashgar. De Saldeaan maakte een diepe buiging en stak het Reigerzwaard met beide handen uit. ‘Dit is nu van u, mijn kapiteinheer-gebieder.’

Galad zuchtte. Hij hoopte dat deze onzin zou ophouden voordat ze bij het kamp kwamen. Ook zonder dat zwaard, en waar het voor stond, was het al dom genoeg om daar terug te keren. Hij zou zonder waarschijnlijk ook wel in de boeien of misschien dood worden geslagen. Maar hij moest gaan. Dat was het enige juiste.

Het daglicht nam toe op deze koele lenteochtend, hoewel de zon nog niet eens boven de horizon uit piepte. Rodel Ituralde richtte zijn goudomrande kijkglas op het dorp onder aan de heuvel waarop hij op zijn witte ruïn zat, diep in het hart van Tarabon. Hij haatte het om te wachten tot hij voldoende licht had om goed te kunnen zien. Hij liet het uiteinde van de lange buis op zijn duim steunen en zorgde met zijn andere hand voor schaduw, zodat het licht niet op de lens zou weerkaatsen. Op dit tijdstip waren schildwachten niet erg waakzaam, opgelucht dat de duisternis waarin een vijand naderbij kon sluipen, begon te verdwijnen. Sinds hij vanaf de Vlakte van Almoth was gekomen, had hij echter gehoord over invallen van de Aiel in Tarabon. Als hij nu schildwacht was en wist dat er Aiel in de buurt konden zijn, dan zou hij een paar extra ogen op zijn rug laten groeien. Vreemd dat het landschap niet gonsde als een omver geschopte mierenhoop vanwege die Aiel. Vreemd, en misschien onheilspellend. Er waren meer dan genoeg gewapende mannen aanwezig, Seanchanen en Taraboners die een eed aan hen hadden gezworen, en hordes Seanchanen die boerderijen en zelfs dorpen bouwden, maar het was bijna te makkelijk geweest om zo ver te komen. Vandaag hield het op gemakkelijk te zijn.

Tussen de bomen achter hem stonden de paarden ongeduldig te stampen. De honderd Domani die hij bij zich had waren stil, al kraakte er af en toe een zadel als er iemand verschoof, maar hij voelde hun spanning.

Hij wenste dat hij er twee keer zoveel had. Vijf keer zoveel. Aanvankelijk had het een gebaar van vertrouwen geleken dat hij zelf met een troepenmacht zou uitrijden die vooral uit Taraboners bestond. Hij was er niet langer zeker van dat dat een goede beslissing was geweest. Maar het was te laat voor spijt.

Halverwege tussen Elmora en de Amadiciaanse grens lag Serana, in een vlakke, grazige vallei tussen beboste heuvels, met in elke richting behalve deze minstens een span tot aan de bomen. Tussen hem en het dorp lag een klein meertje met riet langs de oevers waar twee brede stromen in uitkwamen. Het was geen plek waar iemand je bij daglicht kon verrassen. Serana was behoorlijk groot geweest voordat de Seanchanen kwamen, een rustplaats voor handelskaravanen richting het oosten, met meer dan een dozijn herbergen en bijna evenveel straten. De dorpelingen hielden zich al bezig met hun dagelijkse werkzaamheden. Er liepen vrouwen met manden op hun hoofden door de straten, anderen staken vuren aan onder wasketels achter hun huizen, mannen liepen naar hun werkplaatsen en bleven af en toe staan om een paar woorden met een ander te wisselen. Een normale ochtend, met kinderen die al liepen te rennen en te spelen, hoepelend en met bonenzakken gooiend tussen de menigte. Het gekletter van een smidse steeg op, gedempt door de afstand. De rook van ontbijtvuren steeg op uit schoorstenen.

Voor zover hij kon zien had niemand in Serana oog voor de drie paar schildwachten met felgekleurde strepen over hun borstplaten die ongeveer een kwart span verderop heen en weer liepen met hun paarden. Het meer, dat een stuk breder was dan het dorp, schermde de vierde kant effectief af. Het leek erop dat men de schildwachten aanvaardde als een dagelijks verschijnsel, en dat gold ook voor het Seanchaanse kamp waardoor Serana meer dan twee keer zo groot was geworden als voorheen.

Ituralde schudde lichtjes zijn hoofd. Hij zou het kamp zelf nooit zo dicht bij het dorp hebben gezet. De daken van Serana waren allemaal bedekt met pannen, rood of groen of blauw, maar de gebouwen zelf waren van hout. Een brand in het dorp zou zich maar al te gemakkelijk naar het kamp verspreiden, waar meer canvas opslagtenten ter grootte van huizen stonden dan tenten waarin mannen sliepen. Het grootste deel van het terrein stond vol met stapels vaten en kratten en kisten. Het zou bijna onmogelijk zijn om vingervlugge dorpelingen te weren. Elk dorp had wel een paar kraaien die alles pikten waar ze bij konden, en zelfs eerlijker lieden zouden zich kunnen laten verleiden. De plek lag dicht bij het meer, wat handig was bij het water-